

A fost o-da-tă un îm-pă-rat ca-re a-vea o fii-că,
Al-bă-ca-Ză-pa-da. So-ți-a lui a mu-rit și în cu-
rând el s-a în-su-rat a do-ua oa-ră cu o fe-me-ie
foar-te mân-dră și rea. Fe-me-ia a-vea o og-lin-
joa-ră fer-me-ca-tă ca-re îi spu-nea că nu-i pe lu-
me fe-me-ie mai fru-moa-să ca îm-pă-ră-tea-sa.

În-tre timp Al-bă-ca-Ză-pa-da creș-tea și se fă-
cea tot mai fru-moa-să. Și ia-tă că în-tr-o zi og-
lin-joa-ra i-a spus îm-pă-ră-te-sei: “Tu ești fru-
moa-să, dar Al-bă-ca-Ză-pa-da es-te și mai fru-
moa-să ca ti-ne!”

La a-u-zul a-ces-tor cu-vin-te îm-pă-ră-tea-sa s-a fă-cut ver-de la fa-ță de in-vi-di-e. Ea și-a che-mat un ser-vi-tor și i-a po-run-cit s-o du-că pe Al-bă-ca-Ză-pa-da în pă-du-re și a-co-lo s-o o-moa-re. Ser-vi-to-rul a du-s-o în pă-du-re, dar i s-a fă-cut mi-lă de ea și i-a dat dru-mul, dân-du-i de gri-jă să nu se în-toar-că nici-o-da-tă la cas-tel.

